

Mit ünneplünk karácsonykor?

A nyugati társadalmak lassan kezdik elfelejteni, hogy valójában mit is ünneplünk karácsonykor. Az előrenyomuló és kizárólagosságot gyakorló nagy világvallás pedig háttérbe szorítaná, ha tehetné, egy-egy radikális ága meg is semmisítené még valásunkat is. Mások pedig a rosszul értelmezett tolerancia jegyében láthatatlanná tennék az ünnep igazi lényegét. Mi a helyzet velünk, keresztényekkel? Mi tudjuk, hogy miről szól a december végi szent idő, de annak valóságát egyre nehezebben tudjuk megélni. Ezért van szükségünk arra, hogy évről évre, újból és újból tudatosítsuk magunkban, mit ünneplünk karácsonykor.

A testet öltés csodáját ünnepljük, amit János evangélista így fogalmaz meg: „Az Ige testté lett és közöttünk lakott, és láttuk az ő csöszségét, mint az Atya egyszerűltjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn. 1,14). A menny a földdel összeért, hiszen a láthatatlan láthatóvá, a szellemi anyagivá, Isten emberré lett.

Isten szeretetét ünnepljük, amelyet ismét a negyedik evangélium szerzője ragadott meg legteljesebben, amikor így fogalmazott: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerű-

lött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn. 3,16). A karácsony valóban a szeretet ünnepe, de nem akármilyen szereteté, hanem amit Isten is bizonyított az Úr Jézus Krisztusban. Ez a szeretet önmagát adó és önfeláldozó, ez a szeretet mindig mások felé irányuló, ez a szeretet a mélységbe aláhajló, ez a szeretet másoknak kegyelmező, önmagát pedig sohasem kímélő. Mondhatjuk tehát az apostollal együtt: „Ha így szeretett minket az Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást” (1 Jn. 4, 11). Isten kegyelmét ünnepljük, hogy nem hagyta magára bűneiben ezt a világot, hanem közénk jött, hogy bizonyosságot tegyen irgalmáról, hogy Ő nem a veszítünk akarja, hanem azt, hogy „minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére” (1 Tim. 1.4). Köszönjük, hogy Jézusban Megváltót küldött, akinek a neve is szabadítót jelent. Őbenne és Ő általa szabadulhatunk meg bűneink rabságából, Őt követve élhetünk tisztán és jó lelkiismerettel. Általa lehet igazi életünk idelent és örök életünk majd odafenn. Isten ajándékát ünnepljük. Egykor a napkeleti bölcsek drága ajándékot vittek a bepólyálva fekvő isteni gyermeknek. Tették ezt annak tudatában, hogy a kisded sze-

mélyében ők maguk találtak rá a legdrágább ajándékra, amit ők adtak, az csupán örömük és hálájuk kifejeződése volt. Isten által megajándékozottak vagyunk, ebben az értelemben gazdagok. Azért adhatunk mi is egymásnak ajándékokat, mert „Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándékol Istennek kedves illatként” (Ef. 5, 2).

Isten jelenlétét ünnepljük karácsonykor. Jézusnak az ószövetségi megjövendőlt neve ez: Immánuel (Ézs. 7, 14), ami azt jelenti, hogy velünk van az Isten. Megszűnt az addig áthidalhatatlannak tartott távolság Isten és ember között. Közénk, emberek közé jött az Isten Jézus Krisztus által. Érezhetjük áldását a mindennapokban, segítő jelenlétét a nehézségekben, támogatását a megpróbáltatások idején, szeretetének kisugárzását az életünkbe, valahányszor megnyílunk előtte. Ott van a te életedben is, karácsonyt váró testvérem, fogadd házádba, a szívvedbe, és akkor rádöbben, hogy mit is ünneplünk ezekben a napokban, és folytatni tudod az általam megkezdett sort...

Boldog karácsonyi ünnepet!

Szatmári Szilárd
református lelkész

Amikor hazaérkezel

A legfontosabb karácsonykor, úgy hiszem, az, hogy hazatalálj, hogy minden körülmények ellenére valami módon otthon érzetet teremts a szívedben. Isten országa és ennek minden velejáró öröme ugyanis a hazaérkezőké. Azoké, akik hittel a szívükben otthonossá, szerethetővé és elfogadhatóvá tudják tenni maguk körül azt a kis világot, miliót, azokat az életkörülményeket, amelyekben éppen élnek. Ott és akkor Mária és József a betlehemi jászol és annak körülményei közepette is meg tudta tapasztalni és élni a családi fészkek melegét. Itt és most, karácsony ünnepén nekünk is feladatunk, hogy felismerjük, átéljük és gyakoroljuk a meghittségeket, vagyis azt a nyugalmat, azt a végtelen belső békét, amelynek alapját az adja, hogy van már nekünk Szabadítónk, Üdvözítőnk, a kis Jézus. Számomra azért szép és csodálatos ez az ünnep, mert sugallja minékünk, hitlélményt keresőknek, hogy életünk értelme a hazatalálás. Amikor azt mondom, hogy „haza”, akkor legalább három alapértelmezés jut eszembe a gyönyörű szép magyar szó, fogalom kapcsán. És valóban! Karácsonykor

nagyon fontos, hogy „hazagondoljunk”, hogy „hazajussunk”. Három olvasatát is adja az ünnep a hazának. Először is, ha azt mondom, hogy „hazamegyek”, a szülő, a bennünket felnevelő családi kör jut mindannyiunk eszébe. Ennek centruma a ház, az otthon, mely felnevelt. Amikor hazamegyünk, szeretettel öleljük át szüleinket, nagyszüleinket, és képzeltben megsimogatjuk a lakás, az otthon, a ház falát, amelyben felcseperedtünk. Egy másik olvasata az otthonérzetnek az, amikor nagybetűvel írjuk a Hazát (sajnos ma már egyre inkább kikopnak a köztudatból a nagybetűs szavak és a velük együtt járó életérzések is). Ilyenkor a Szülőföldre, a közös hazánkra gondolunk, a földrajzi helyre, tájra, ahol a miénkhez hasonló értékrendű, gondolkodásmódú és hitű embertársaink élnek. Karácsony ünnepén szívünkben hordozzuk a Haza ügyeit is, és szeretettel gondolunk honfi társainkra. Harmadjára, értelmezésem szerint, létezik a hazának egy, a földi léteirén és dimenzióján túlmutató, valóságos érzete is. Isten minden gyermekében él valahol mélyen egy reménylett égi otthon, haza képe...

Erről az otthonról, „lelki színhelyről” a teológia világa beszél. A spiritualitást tápláló világ élteti lelkünkben a felismerést, miszerint túl a házunk, otthonunk falán, túl a Szülőföld, a Haza éltető talaján létezik egy hely, ahová már csak a megdicsőült lélek érhet el. Ott már Isten nyit nekünk teret az örök életre.

Élethelyzeted és életkörülményeid függvényében a hazatalálás élménye ezerszínű lehet. Talán ami a legfontosabb, hogy minden hazatalálás-élmény és tapasztalat csupán előképe, imitációja annak a végső hazaérkezésnek, amelyről csak a hit világa képes fogalmat alkotni és ahhoz szép reményeket fűzni. Éppen ezért nem mindegy, hogy karácsonykor szereteteink, gyermekeink, hitvestársunk és családtagjaink, gyülekezeteink berkeiben miként éljük, tapasztaljuk meg az otthonérzetet.

Legyetek áldás az ünnepben, és az ünnep is rátok adja áldását! Szeretettel és megelégedettséggel teljes, hitlélményt tápláló ünnepet kívánok mindenkinek!

Solymosi Alpár
unitárius lelképásztor

Útban karácsony fele, a bölcsek nyomában

A karácsonyi történet egyik részeseményére reflektálok, mégpedig a közismert, új fordítás szerint „A napkeleti bölcsek imádják Jézust” címmel megnevezett részre /Máté 2,1-12/.

Olvasunk, hallunk bölcsekről, mágusokról, királyokról a különböző irodalmi írásokban, műsorokban, különböző bibliai fordításokban. Tény, „útban vannak” Júda földje felé. Kik ők? A Szentírás leírása szerint a bölcsek, éles elméjük és minden tudományban jártasok voltak /Péld 1,5; Zsolt 49,11;/. Napkeleti bölcsek: keletről jött csillagjósok és csillagászok. Mágus: eredetileg a perzsák egyik vallási kasztja, amely asztrológiával foglalkozott (az egész Földközi-tenger mellékén így neveztek általában a jóvendőmondókat és a titkos kultuszok képviselőit (Csel 8,9; 13,6). A napkeleti mágusokról, akik a gyermek Jézust felkeresték, közelebbit nem tudunk, talán Arábia déli részéből jöttek. A hagyomány királyoknak írta át őket a 72. zsoltár szerint, akik az Isten által megbízott izraeli király előtt jelennek meg, és ajándékokat hoznak (Zsolt 72,9-11). Mindezen történelmi valóságból ered azon jelképes mondanivaló, hogy a „látogatók” nem izraeliták voltak. Tájékozatlanok, mert Jeruzsálemben keresik a megszületett királyt, de tudják magát a tényt, hogy megszületett. Közöttünk és körülöttünk élő emberek ők, a maguk ismeretével, de belső felismeréssel, melylyel Isten fele indulnak el. Itt most azokra kell gondolnunk, akik útban levő keresők, a hit felé, a megtalálás felé, Krisztus felé közelednek.

Meglátták a megszületett király csillagát. Másodrendű kérdésnek tartom, hogy tényszerűen mi lehetett ez a csillag: az együtt álló Jupiter és Szaturnusz, valamelyik üstökös? Bálám egykor „leborulva, de nyitott szemekkel” a Jákóbból származó csillagot látta, a királyt (4Móz 24,16-17), az eljövendő Dávidot, aki maga is csak csillag, akiből származik a világ világossága. A csillag olyan vezető jel, mint egykor az ígért földje felé vándorló Izraelnek az éjszakai tűzoszlop. Gondolhatunk külső jelekre is, de magunkra is, akiknek mint mai tanítványoknak a világ világosságává kell válnunk. A fontos, a lényeg az, hogy Isten jelét lássuk meg benne, amely az ő jelenlétéhez vezet a kereső világot. A csillag a bölcseket Jeruzsálembé irányítja. A bölcsek először szembekerülnek Heródesel. Titkon tanácskozik a bölcsekkel, mint tette az egyiptomi fáraó, ami-

kor népirtásra készült Izrael ellen, mint tette Saul, amikor Dávid életére tört. Álnok kijelentése, hogy hódolni készül a megszületett király előtt, pofon a bölcsek naivságán, amely a Júdás-csókban csattan. Sajnos, mint tudjuk, felzárkózik mellé egész Jeruzsálem. Egyértelmű a képlet: egyik oldalon Heródes és vele együtt egész Jeruzsálem, a másikon a nem izraeli bölcsek és Jézus Krisztus. Mutatója ez annak, hogy miként utasítja vissza Izrael Jézus Krisztust. Elgondolkoztatóbb a második találkozás. A főpapok és írástudók tudják, hogy Mikeás próféta szerint Betlehemben születik meg a fejedelem. Ők továbbra is Jeruzsálemben maradnak, Heródes mellett, mert ez a fajta papság, írástudóság a hatalom a köz- és személyes érdek árnyékában kíván lenni és marad is vonatkozathatjuk /kell/ az ígét: sokszor sajnálatraméltó keresztvények vagyunk, akiknek ismeretük van Krisztusról, akik mondják, de nem cselekszik azt, amit írástudói mivel-tuktól fogva cselekedniük kellene.

A prófétai szó útmutatására hallgatva, a bölcsek elindulnak, örömmel fedezik fel az újból megjelenő csillagot, s megérkeznek Betlehembe. A jel elvezet az írott ígéhez. Az írott íge elvezet Jézus Krisztushoz, az élő Igéhez. Könnyen el lehet veszni a részletekben. Miért beszél Máté házról, míg Lukácsnál a jászolról istállóra következtethetünk? Mit szimbolizál az arany, tömjén, mirha? Az akár nyitva hagyott kérdéseken túl azt hiszem, a lényeg a megtalálás örömeiben van, és azon, amit ez kiváltott a bölcsekből. Térdre estek. Minél több „kisszéket” állítunk egymásra talpunk alá a mindennapi életben, annál nehezebb Jézus Krisztus előtt meghajolni. Ajándékokat vettek ki kincsesládáikból. Ritkán történik meg velünk, hogy az Istennel való együttlét ilyen önmegtagadó ajándékozásra, önátadásra indít. Nem mentek vissza Heródeshez. Hűséget jelent ez Isten szavához, még akkor is, ha a földi hatalmasságok más parancsolnak. Péternek szavát olyan sokszor kell ma idézni: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek (ApCsel 5,29).

A kérdésfeltevésre, mely szerint ezen a karácsonyi, a Krisztus felé vezető úton meddig jutottunk el, kívánom, hadd lehessen a válasz: ott vagyunk a célban.

Istentől áldott karácsonyi ünnepet kívánok!

Tamás János
evangélikus lelképásztor

Székelyhon
A CSÍKI HÍRLAP

Csíkszék napilapja,
az Erdélyi Média-Értékesítő Egyesület
médiaportfóliójának tagja.

Telefon: 0266-371100

Főszerkesztő	Kozán István
Főszerkesztő-helyettes	Kovács Eszter
Fiókszerkesztőség-vezető	Iszlai Katalin
Fotórovat-vezető	Beliczay László
Tartalomigazgató	Szűszer Róbert
Ügyvezető igazgató	Zilahi Imre

Szerkesztőségtagok
Barabás Hajnal, Dobos László, Iszlai Katalin,
Kovács Attila, Molnár Rajmond,
Gecse Noémi (fotó)

Tördelőszerkesztés
Reklámgrafika
Korrektor
Tévé-műsor, Szórakozás
Apróhirdetés
Reklám
Lapterv
Bajkó Zsuzsa
Tóth Szilárd
Ravasz Réka
Gräf Botond
Kopacz Erika
Kelemen Tímea (0726-720308)
Mihály László, Tókos Attila

Az (X) szignóval el látott szó ve gek fi zett reklámok, közlemények. Amegjelent írások nem feltétlenül szerkesztőség véleményét tükrözik!
Szerkesztőségünk fenntartja jogot, hogy a beérkezett leveleket másféle írások közléséről dönt sön. Kéz íra to kat nem őrzünk meg, és nem küldünk vis sza.

Hirdetésfelvétel-terjesztés-szerkesztőség címén hétköznap 8-16 óra között.

Megjelenik munkanapokon.
Kiadó: Prima Press Kft.
ISSN: 1844-4318